

aldrig komme nogen Vej og kunne aldrig faa deres Paar forbedrede. Jeg tror ikke, det er rigtigt at gaa den Vej, som det ærede Udvalgs Flertal her har foreslaaet, og jeg tror, det er rigtigt at blive staaende ved det, man har vedtaget ved 2den Behandling. Jeg tror, at naar det efter 30 Mars god Tjeneste som Betingelse for at opnaa Pensionen paa 400 Kr. er stillet, at vedkommende skal være svagelig, eller at der skal være andre hende utilregnelige Marsager til Stede, ville alle de Jordemødre, der her er Tale om, være i den Stilling, at de ikke have noget som helst andet i deres Alderdom at holde sig til end deres Pension, og da siger jeg, at 210 eller i enkelte Tilfælde 240 Kr. er for lidt at byde dem, og det er ikke paa nogen Maade for meget at byde dem 400 Kr., saaledes som Lovforslaget i dette Tilfælde byder. Jeg vil dog ogsaa henvise til den højt-ærede Justitsministers Udtalelse ved 2den Behandling; ogsaa han har jo stillet sig velvillig over for Jordemødrenes Andragende om forhøjet Løn og forhøjet Pension, idet han mente, at denne Bestemmelse i Loven vilde for Amtsrådene ikke spille nogen saa overordentlig stor Rolle, fordi han antog, at det vilde blive i de færreste Tilfælde, at denne Pension vilde komme til Anvendelse. Jeg anfører kun dette, men jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa. Jeg skal navnlig henholde mig til, hvad jeg her tidligere har udtalt om de forskellige Grunde, jeg har til at anbefale Forslaget, som det foreligger, og jeg vil meget anmode det høje Ting om ikke at vedtage Udvalgsflertallets Endring, men lade Forslaget beholde den Skikkelse, det fik ved 2den Behandling. Jeg tror, at der da sker en god Gerning, og jeg anbefaler Tinget at gøre denne Gerning.

Justitsministeren (Mellermann):

Jeg kan ikke slutte mig til Motiveringen af den sidste ærede Talers Udtalelser, thi jeg mener, at man dog aldrig kan komme fra det, at der maa være et vist Forhold mellem Lønning og Pensionen, og det vilde være højt besynderligt, dersom man vendte det hele Forhold om, saaledes at en Mand maatte endogsaa stulde have mere i Pension, end han har haft i Løn, blot grundet paa Betragtninger over, hvad der kræves til at føre en menneskeværdig Tilværelse. Jeg mener derfor, at man ved Pensioners Fastsættelse nødvendigvis maa have Øjet henvendt paa, hvad den paagældendes Embedsindtægter have været i den Tid, han var i Stillingen, og at der ikke godt kan være Tale om at gaa højere med Pensionen. Men

jeg tror ogsaa, at man ifølge de Betragtninger, som jeg saaledes mener, at man maa gaa ud fra, vil kunne sige, at der virkelig ikke er noget ekstravagant i det, som her blev vedtaget ved anden Behandling, og at Tinget derfor meget godt kan fastholde denne Afstemning, thi det maa jo erindres, at det i § 3 hedder, at den paagældende paa Grund af Alder eller Svagelighed afstediges, altsaa det er ikke Meningen, at den paagældende stulde kunne komme og sige „Nu vil jeg ikke længere“; thi det vil vist det ærede Medlem være enig med mig i, at et Menneske, der kun er 50 Aar eller lidt derover, men fuldt arbejdsdygtig, ikke bør have hverken den ene eller den anden Pension, naar vedkommende vilkaarlig siger: „Nu vil jeg ikke længere“. Men naar hun paa paa Grund af Alder, Svagelighed eller af en anden, hende utilregnelig Marsag bliver afstediget, staar hun jo uden hele sin Indtægt og uden det, hun har kunnet tjene i sin Stilling, altsaa ikke blot uden de 240 Kr., som ere Maksimum for den faste Løn, hun kan opnaa, men ogsaa uden Indtægten af sin Praksis og uden Emolumenter, som Friholig, Græsning til en Ko osv., som hun ellers kunde have. Jeg antager derfor, at den saaledes foreslaaede Pension ikke vil kunne komme til at overstige den paagældendes Indtægt, men at den i Almindelighed endogsaa vil være noget under denne. Og saa ser jeg fremdeles Bestemmelsen i det Lys, at det har været en Slags Præmie, som Tinget har villet sætte for 30 Mars god Tjeneste. Det maa nemlig vel erindres, at det ikke engang er nok, at hun har tjent i 30 Aar, til, at hun kan komme og forlange dette Beløb, men hun maa have 30 Mars god Tjeneste, dog saaledes, at Amtsrådene eller Byrådene ikke ere suveræne i Bedømmelsen af Spørgsmaalet om den gode Tjeneste, men at hun, dersom hun ikke er tilfreds med deres Afgørelse i denne Henseende, kan henvende sig til Justitsministeriet. Netop det, at Afdgangen til denne Pension paa 400 Kr. ikke simpelthen gøres afhængig af 30 Mars Tjenestetid, men af 30 Mars god Tjeneste, gør, at denne Pension har formået mig nærmest at have Karakteren af en Slags Præmie, som man i dette enkelte Tilfælde vil sætte paa en vel udført mangeaariig Tjeneste som Jordemoder, og set i dette Lys antager jeg heller ikke, at Bestemmelsen kan have nogen særdeles stor økonomisk Betydning for de kommunale Fonds, der skulle udrede den. Ligesom jeg ved anden Behandling udtalte, at jeg ikke havde noget imod Endringsforslaget, hvis Tinget vilde vedtage det, kan jeg der-